

[Jørgen Junior]

ka. Vi skal ikke, som regeringen gør det, puste til ilden.

Fremskridtspartiet er enig med de betydelige kredse, vel næsten helheden af CDU-CSU i Vesttyskland, de konservative i England, gaullisterne i Frankrig og republikanerne i USA, som er indstillet på, at man ikke skal kapitulere over for Moskvas og de cubanske lejetroppers afrikanske satellitter. Såkaldt humanitær hjælp til de marxistiske dele af oprørsbevægelserne siger vi derfor klart nej til. Som den tyske minister Egon Bahr indrømmede det forleden i Forbundsdagens Afrikadebat, betyder det hjælp til våbenkøb. Det er ærlig snak.

Vi siger også nej til sportsboykot. Det er vanvittigt, hvis hykleriet skal medføre, at vi ikke må dyrke idræt med sydafrikanere, men gerne med kinesere og russere. Fremskridtspartiet er for friheden.

Med disse punkter som grundlag vil jeg gerne kommentere udenrigsministerens redegørelse.

Jeg vil om EF kun sige – da vi nu får en EF-debat senere – at den udenrigspolitiske del af samarbejdet ser ud til at være ved at blive intensiveret, selv om det foregår som konsultationer mellem landene og uden kompetence for EF som sådan. Af de større erklæringer fra de ni finder jeg at Mellemostenerklæringen var tilnærmelsesvis så afbalanceret, som det vel er muligt i den nuværende situation.

Men med hensyn til den erklæring, der udsendes i oktober, fandt jeg denne ganske tåbelig og helt overflødig i sin utilstedelige indblanding i interne forhold i Sydafrika. Hvis slige erklæringer skal virke andet end hykleriske og dobbeltmoraliske, bør de sendes til et to- eller trecifret antal nationer, hvor menneskerettighederne dagligt overtrædes langt mere åbent og langt grovere, end det er tilfældet i Sydafrika.

Svaret fra den sydafrikanske regering til de ni var derfor rimeligt, hvorfor jeg skal tillade mig at citere slutningen heraf:

»Den sydafrikanske regering udtrykker sin bekymring over, at de ni's regeringer ikke ønsker at tage hensyn til de positive elementer i sydafrikansk politik. I stedet for at opmuntre de sorte, de hvide, asiaterne og de farvede ledere til at nå indbyrdes aftaler i en ånd af forståelse og tolerance, har de ni's indblanding i vore interne problemer den

effekt at skabe mistro og opmuntre militante grupper til at begå vold for at opnå deres mål. Den sydafrikanske regering appellerer til de ni om hellere at yde et konstruktivt bidrag. Dette vil fremme muligheden for, at hele befolkningen, såvel de sorte, de hvide og de farvede som asiaterne, kan opnå fundamentale menneskerettigheder.«

Efter således gennem EF at være kommet til Afrika, som jo er baggrunden for dagens debat, vil jeg gerne først complimentere Berlingske Tidende for en særdeles god dokumentationsartikel i gårsdagens avis. Klart, sagligt og med indiskutabel objektivitet fremlægges kendsgerningerne vedrørende den cubanske intervention i borgerkrigen i Angola. Dermed afvises også udenrigsministerens efter min opfattelse ynkelige forsøg på at begrunde sine udtalelser i Brasilien med – også efter min opfattelse – uvederhæftige postulater om regeringens ret til at tilkalde hjælp, hvorfra den vil. At den danske regering bifalder, at en marxistisk bevægelse i Angola i en borgerkrig får hjælp fra cubanske lejetropper, der vel ret så givet agerer på sovjetisk ordre, skal regeringen have lov til, men den politik vil fremskridtspartiet bare ikke være med til at bakke op.

Når man hører udenrigsministerens tale, er man tilbøjelig til, hvis ikke man kendte ham, at tro, at han er småt begavet, men det er udenrigsministeren langt fra. Det er snu, og argumenterne er i al deres naivitet beregnet på uhyggeligt naive sjæle.

Når ministeren udtrykker, at han på Cuba har fået tilsagn om, at de cubanske lejetropper vil blive trukket tilbage, så snart Angolas egen hær er i stand til at beskytte landet, ja, så er det en større fordrejning af kendsgerninger, end det bedste reklamebureau kunne præstere. På almindeligt dansk betyder det nemlig, at de cubanske marxister først får ordre til at forlade Angola, den dag Agostinho Neto, eller måske snarere Brésjnev, kan konstatere, at de angolanske marxister har fået bortelimineret – andre ville måske endda bruge ordet »slaget« – deres modstandere og dermed har den fuldstændige kontrol over landet. Til den tid vil den angolanske befolkning så i øvrigt få lov til ved frie, demokratiske valg med 99,7 pct. at stemme på MPLA.

Det er efter min opfattelse beskæmmende, at Danmark yder støtte til Cubas fortsatte spil på det afrikanske kontinent. Det er imod